

Arrest

nr. 203 669 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 september 2015 en dient op 2 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 4 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1374 (gregoriaanse kalender: 1995) in het dorp Nawabad in het district Qarabagh van de provincie Ghazni in Afghanistan. Van etnische afkomst bent u een Hazara en u bent een moslim van de sjiiitische strekking. U ging tot de tiende graad naar school en ging vervolgens in de leer bij een mecanicien. In 1392 (gregoriaanse kalender: 2013) startte u uw eigen winkel op waar u zowel brommers als waterpompen herstelde. U kocht en verkocht ook tweedehands brommers. Uw klanten waren onder andere politieagenten en talibs en u ging ook af en toe naar het districtshuis om de waterpompen te herstellen.

De taliban kreeg u echter in de gaten en op een maandag in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015) spraken ze u aan wanneer u op weg was naar huis. U ging met hen mee naar een moskee waar ze eerst vroegen waarom u met de overheid samenwerkte. Hierna vertelden ze u dat u hen vanaf nu moest helpen en dat u daarom een bom in het districtshuis moest plaatsen. Meer precies werd u de opdracht gegeven om explosieven bij de waterpomp en de politiewagens te plaatsen en eveneens uw brommer tot ontploffing te brengen op een donderdag, want dan kwamen de Amerikanen naar het districtscentrum. De taliban liet u zien waar u de explosieven in uw motor moest plaatsen en u kon uw brommer waarin de explosieven reeds verstopt zaten in deze moskee komen halen op de dag waarop u de aanslag zou plegen. U beloofde de taliban te gehoorzamen en keerde naar huis. Eens thuisgekomen, reageerden uw ouders woedend. Ze konden niet begrijpen dat een onschuldig man als u andere onschuldige mannen zou doden. Daarom besloot u de aanslag niet te plegen. De volgende dag ging u dan ook gewoon werken en vergat u de problemen met de taliban. Wanneer u die vrijdag echter thuis aan het eten was, werd er op de deur geklopt. Wanneer uw zus de deur opende zag u dat het de taliban was. U liep weg en ontsnapte via het dak van het huis naar een wandelweg die naar de bazaar liep. Hier nam u een auto naar de stad Ghazni en zo startte u uw reis naar Europa. U kwam naar België waar u op 2 oktober 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u twee originele documenten voor van uw integratiecursus in België alsook de kopieën van de volgende documenten: uw tazkara, de tazkara van uw vader, de tazkara van uw zus, uw schoolkaart en een foto van het bord van uw motorwinkel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recent verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van recente herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een

streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet tot in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april – 21 mei 2015) in uw geboorteregio, met name het district Qarabagh in de provincie Ghazni, verbleef zoals u zelf verklaarde (CGVS p.4). Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u de regio reeds voor 2012 verliet. Zo slaagt u er vooreerst niet in veiligheidsincidenten op te noemen die dateren van de periode na 2011. U vertelt bijvoorbeeld over de moord op commandant Qayum, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat hij in mei 2008 vermoord werd, ruim zeven jaar voor uw zogenaamde vertrek uit Qarabagh (CGVS p.8, document 4, p.3). Daarnaast vertelde u ook over de inname van de Mirak Checkpost, ook deze gebeurtenis vond geruime tijd voor uw vertrek plaats, met name in juli 2008 (CGVS p.8, document 5, p.3). Wanneer u vervolgens gevraagd werd om te vertellen over gebeurtenissen vlak voor uw vertrek uit Afghanistan verklaarde u dat een week voor uw vertrek een telefoonmast werd aangevallen en dat u de vlammen hiervan kon zien (CGVS p.8). De aanval op deze telefoonmast vond echter plaats in augustus 2011 (document 6, p.3). Hieruit kan afgeleid worden dat u reeds in augustus 2011 Afghanistan verliet, vier jaar voor uw eerder verklaarde vertrekdatum. Deze vaststelling wordt versterkt door uw verklaring dat Zaitullah Azimi districtschef was wanneer u Afghanistan verliet en dat Rohullah Popal toen het hoofd van de politie was in uw district (CGVS p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt namelijk dat Zaitullah Azima districtschief was in Qarabagh tot november 2012 wanneer hij gewond raakte in een aanslag (document 7, p.1). Als u dus in augustus 2011 Afghanistan verliet, klopt ook de verklaring omtrent de districtschef. U verklaart echter in 2015 vertrokken te zijn, wanneer Fazal Rahman Nazarwal districtschef was, een naam die u niet vermeldt (document 7, p.1). Het door u vermelde hoofd van de politie van uw district ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, Rohullah Popal, kon niet teruggevonden worden. Wel blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat vanaf mei 2014 Mohammad Azim het hoofd van de politie was in uw district (document 7, p.1). Hieruit blijkt duidelijk dat u in deze periode niet meer in Qarabagh verbleef. Bovendien kon u niet of niet correct vertellen over essentiële gebeurtenissen die plaats vonden in uw district na 2012. Zo verklaarde u dat niemand kon gaan stemmen bij de presidentsverkiezingen van 2014 en wist u niet waar de stembureaus waren (CGVS p.7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat in uw district Qarabagh slechts drie stembureaus gesloten bleven bij de verkiezingen (document 8, p.12). Bovendien bleek het stembureau in de moskee van Zardaloo, een dorp dat niet ver van uw dorp ligt volgens de OCHA kaart van Qarabagh, wel geopend was en dat hier 1800 personen stemden (document 9, 10, 11). U verklaarde eveneens dat u een simkaart had bij de Ariba maatschappij, deze maatschappij behoort echter niet tot de vaste mobiele netwerk operators in Afghanistan (CGVS p.9, document 12). Ten slotte werd u ook gevraagd naar Muhammad Hassan Faizi, maar kon u niet vertellen wie hij was (CGVS p.12). Muhammad Hassan Faizi was echter een voormalige districtschef en stamoudste in Qarabagh die gedood werd in maart 2014 (document 13, p.3). Deze gebeurtenis kan u nauwelijks ontgaan zijn, zeker aangezien u in de periode van voor 2012 wel duidelijk op de hoogte was van de veiligheidsincidenten in Qarabagh. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring pas in 2015 Afghanistan te hebben verlaten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Qarabagh gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België op 26 september 2015 heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovenstaande vaststelling wordt nogmaals bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw asielrelaas. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat de taliban u de hachelijke taak om verschillende bommen te plaatsen zou toevertrouwen. Het plaatsen van een bom vereist namelijk expertise en de taliban kent deze taak enkel toe aan personen die ze ten volle kunnen vertrouwen. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map dat de taliban een speciale eenheid heeft voor zelfmoordaanslagen (zie blauwe map, document 3, p.10). Deze eenheid bestaat uit volledig betrouwbare mannen met de mentale kracht om door te zetten bij een aanslag. Hoewel u niet specifiek werd gevraagd om een zelfmoordaanslag te plegen, vergt het plaatsen van verschillende bommen in het districtshuis toch ook zeer veel moed aangezien uw leven eveneens in gevaar kan zijn wanneer u gevat zou worden. Het plaatsen van een bom is bijgevolg een taak die de taliban niet aan eender wie toevertrouwd. Het is dan ook zeer vreemd dat de taliban u vroeg

om bommen te plaatsen terwijl u voordien geen band had met de taliban om zo enige vorm van vertrouwen op te bouwen (CGVS p.11). Bovendien bent u als sjiitische Hazara geen persoon waarmee de taliban, die overwegend Pashtoun en soenitisch zijn, onbelemmerd samenwerkt. Als de taliban dan toch beslist om met een sjiitische Hazara samen te werken met wie ze geen eerdere vertrouwensband hebben opgebouwd, kan verwacht worden dat deze persoon dan ook over een zodanig interessant profiel beschikt dat hij de taliban toegang verleent tot plaatsen waar zij zelf of hun sympathisanten geen toegang toe hebben. U blijkt zelf echter niet over een zodanig interessant profiel te beschikken. Uw verklaring dat u af en toe de waterpomp in het districtshuis herstelde geeft u namelijk geen vrijgeleide om te pas en te onpas het districtshuis te betreden (CGVS p.9). Zeker niet op een vooraf bepaald tijdstip dat de taliban u oplegde. Het is bijgevolg zeer vreemd dat de taliban u zou beschouwen als de geschikte persoon om verschillende bommen te plaatsen terwijl u noch over de expertise, noch over de betrouwbaarheid en noch over de onbeperkte toegang beschikte om een aanslag te plegen.

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de werkwijze van de taliban zeer merkwaardig. Hierbij is het zeer vreemd dat de taliban een moskee als opslagplaats voor explosieven zou gebruiken terwijl iedereen hier naartoe kan komen. U verklaarde namelijk dat de explosieven reeds in de moskee klaarlagen wanneer de taliban u er ernaar toe bracht en dat die explosieven daar zouden blijven liggen in uw brommer tot wanneer u die kwam halen om de aanslag te plegen (CGVS p.11). Een moskee lijkt echter niet de veiligste opslagplaats voor een motor vol explosieven, zeker niet voor een periode van minstens vier dagen aangezien de taliban u vroeg een bom te plaatsen op een maandag en dat de aanslag op een donderdag moest gebeuren. Verder is het zeer vreemd, zij het niet ronduit ongeloofwaardig, dat de taliban uw motor reeds vollaadde met explosieven op die maandag voor een aanslag die u op een donderdag zou moeten plegen (CGVS p.11). Deze explosieven zaten namelijk ook in de tank van uw motor hetgeen het gevaar op ene vroegtijdige ontploffing toch aanzienlijk vergroot (CGVS p.11). Überhaupt is explosieven in de tank verstopten van een motor waarmee nog gereden moet worden een absurd en gevaarlijk idee. Deze werkwijze van de taliban lijkt dan ook zeer onprofessioneel en geeft de bomaanslag weinig kans op slagen. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban op zulke manier een persoon die ze nauwelijks kennen en zonder enige ervaring met explosieven ertoe dwingen een of meerdere bommen te plaatsen in het districtshuis. Bovendien legde u over uw concrete taak, met name waar u deze bommen moest plaatsen, tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u de explosieven in de compound van het districtshuis en in de politiewagens moest plaatsen, maar verklaarde u later dat u de brommer moest laten ontploffen (CGVS p.10). Aangezien u reeds niet in staat bent om uw taak op coherente wijze te verklaren wordt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook wederom ondermijnd.

Ten derde legde u omtrent de periode na de bedreiging door de taliban tegenstrijdige en vreemde verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo verklaarde u dat u na uw bedreigingen door de taliban "alles vergat" en gewoon terug ging werken (CGVS p.9). Deze houding kan echter als zeer vreemd beschouwd worden aangezien u net door talibs naar een moskee werd gebracht, explosieven in uw motor geplaatst werden, u instemde om een aanslag te plegen en de taliban bijgevolg op uw actie aan het wachten waren (CGVS p.9-10). Wanneer u met deze vreemde verklaring geconfronteerd werd herhaalde u aanvankelijk uw eerdere verklaringen, maar wanneer u een tweede maal geconfronteerd werd met deze vreemdheid verklaarde u dat u niet wist op welke donderdag u die aanslag moest plegen (CGVS p.11-12). Dit antwoord maakt uw verklaring echter nog merkwaardiger. Zo is het zeer opvallend dat u gevraagd werd een aanslag te plegen, maar werd u niet verteld wanneer dat moest gebeuren. Bovendien biedt deze verklaring geen reden waarom u "alles vergat" de dag na uw gesprek met de taliban. Verder is het zeer merkwaardig hoe u, wanneer de taliban u thuis kwam opzoeken, zonder enig probleem op de vlucht kon slaan (CGVS p.10). U verklaarde namelijk dat de taliban aanklopte, uw zus de deur opendeed en dat u toen kon zien dat de taliban aan uw deur stond waarna u via het dak wegluchtte (CGVS p.10). Hierbij is het vooreerst vreemd dat de taliban niet anticipeerde op de mogelijkheid dat u zou vluchten en zich dus niet verspreidde rond uw huis. Bovendien is het vreemd dat ze niet gewoon naar uw winkel kwamen, waar ze al eerder geweest waren en waar u misschien minder snel kon ontsnappen (CGVS p.10). Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat er gebeurde nadat u uw huis ontvluchtte. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet wist wat er gebeurde na uw vertrek, maar wanneer u gevraagd werd of u hier niet naar geïnformeerd had bij uw ouders kon u plots wel vertellen dat de taliban uw vader mishandelde (CGVS p.11). Het is toch zeer opvallend dat u er niet in slaagt de mishandeling van uw vader die veroorzaakt zou zijn door uw problemen niet spontaan kan aanbrengen. Ook omtrent de problemen die uw familie na het bezoek van de taliban ervaarde legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij het begin van het interview dat uw ouders u niet vertelden over hun problemen in Afghanistan, maar toch verklaarde u

later in het interview dat de taliban nog was teruggekomen naar uw huis wanneer u reeds in Iran was (CGVS p.5, 12). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, kon u er wederom geen verklaring voor bieden (CGVS p.12). Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara, de tazkara van uw vader en die van uw zus en uw schoolkaart bewijzen hoogstens dat u een periode in Qarabagh verbleef, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. Deze documenten bewijzen echter niet uw recent verblijf in de regio. Daarbij blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie document 2 in blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen

onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat betreft uw schoolattesten en het krantenartikel uit België dient gesteld te worden dat zij los staan van uw problemen in Afghanistan en dus ook geen invloed hebben op deze beslissing. Wat betreft de foto van het bord van uw motorwinkel dient gesteld te worden dat dit geen bewijs kan vormen van uw verklaring een winkel te bezitten. U kan namelijk foto's voorleggen van het bord van eender welke motorwinkel. Uw documenten van uw integratiecursus in België hebben geen betrekking op uw problemen in Afghanistan en hebben dus ook geen invloed op de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten.

2.1.1. De verzoekende partij stelt onder meer dat zij uitgebreide verklaringen omtrent haar regio van herkomst gedaan heeft. Ze wijst er ook op dat ze verschillende documenten heeft neergelegd zoals haar taskara en schoolkaart. De verzoekende partij wijst er ook op dat de verwerende partij haar geografische kennis over haar regio niet betwist. Ook beklemtoont de verzoekende partij dat ze haar best gedaan heeft om haar identiteit te staven. De verzoekende partij betoogt ook dat: "Verzoeker wenst ook te onderstrepen dat de protection officer melding maakte van 'de laatste verkiezingen in Afghanistan' en dat de vraag zelfs niet werd gespecificeerd naar de laatste Afghaanse presidentiële verkiezingen. Verzoeker is dus geenszins grondig bevraagd, zodat de verwerende partij hem dan ook van niets kan verwijten. Ten onrechte verwijst de verwerende partij achteraf naar de informatie waarover ze beschikt en dat er in zijn district slechts drie stemkantoren gesloten bleven bij de verkiezingen en dat er een stemkantoor was in de moskee van Zardaloo, een dorp niet ver van verzoekers dorp wel. De verwerende partij is zeer onzorgvuldig en gaat voorbij aan de rechten van verdediging.

Verder is het opvallend dat hoe meer vragen gericht worden op lokale kennis, hoe pertinenter de antwoorden worden. Zo weet hij bijvoorbeeld niet goed wie Muhammad Hassan Faizi was. Deze persoon is volgens de informatie van het CGVS een voormalige districtchef en stamoudste in Qarabagh die in maart 2014 gedood werd. Dit is niet ongevoel voor iemand die stelt geen enkele andere stad gezien te hebben behalve Ghazni. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 4) Maar hij beschreef zeer uitvoerig drie wegen naar het districtscentrum en benoemt het hoofdkwartier van de taliban in zijn district. Hij legt ook uit wie in zijn dorp de dorpsleider was. (Gehoorverslag, pag. 7) Tevens vertelt hij in vrij doorleefde bewoordingen hoe hij te werk ging in verband met waterpompen. (Gehoorverslag, pag. 6) Wanneer verder gevraagd wordt of er zich veiligheidsincidenten voordeden, blijft hij tijdens het gehoor benadrukken dat er dagelijks incidenten waren.

Ten onrechte verliest de verwerende partij het profiel van verzoeker. Hij verklaart dat hij een sjiitische Hazara is afkomstig van het district Qarabagh. Hij woonde in een dorp, Nawabad genaamd. Hij spreekt volgens zijn verklaringen enkel Pashtou en Hazaragi. Verzoeker is niet hoooggeschoold en moest stoppen met school omwille van veiligheidsredenen en ook omdat de school niet regelmatig open was. Zijn vader was een landbouwer. Verzoeker zelf werkte aan herstellingen van waterpompen en nadien baatte hij een winkel uit."

2.1.2. Documenten.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer, die de volgende documenten bevat:

1. taskara van de verzoekende partij met een beëdigde vertaling
2. taskara van verzoekers vader (origineel) met een beëdigde vertaling.
3. taskara van verzoekers zus met een beëdigde vertaling.
4. brief van de dorpsouderen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, MM., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om

internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag om internationale bescherming

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”*. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

- “a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

De identiteit van de verzoekende partij wordt niet betwist.

In casu wordt door de verwerende partij aanvaard dat de verzoekende partij gedurende een bepaalde periode verbleven heeft in het dorp Nawabad in het district Qarabagh in de provincie Ghazni in Afghanistan. De verwerende partij betwist evenwel dat de verzoekende partij recent uit Afghanistan vertrokken is, daar haar kennis van recente gebeurtenissen in haar herkomstregio, met name in het district Qarabagh in de provincie Ghazni ontoereikend is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de periode waarover er onduidelijkheid over het verblijf kan bestaan, betrekking heeft op een korte periode. Bijgevolg blijkt op afdoende wijze dat het dorp Nawabad in het district Qarabagh in de provincie Ghazni wel minstens een relatief recente regio van eerder verblijf was voor de verzoekende partij. De Raad volgt de verwerende partij dan ook niet waar zij stelt dat zij in het ongewisse zou zijn over waar de verzoekende partij in Afghanistan of elders leefde, minstens is er wel voldoende duidelijkheid over haar eerdere verblijfplaats in het dorp Nawabad in het district Qarabagh in de provincie Ghazni en de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar haar Afghaanse nationaliteit. Ze heeft wel degelijk aan de medewerkingsplicht voldaan in die zin dat een verband met haar persoon, zijnde haar herkomst uit of eerder verblijf in dorp Nawabad in het district Qarabagh in de provincie Ghazni waarvan de verwerende partij uitdrukkelijk erkent zij er gedurende een bepaalde periode verbleven heeft, aannemelijk is gemaakt.

Het artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet vormt de verdere omzetting van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. De medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de voormelde Procedurerichtlijn "verplichtingen van verzoeker", houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zoals vermeld in artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn vast te stellen. Uit voormeld artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" voorlegt. De verplichting om mee te werken onder meer voor wat betreft de vaststelling van de plaats of plaatsen van eerder verblijf, vereist echter niet dat de verzoeker moet aantonen "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. De Raad merkt op dat het loutere vermoeden, zoals geuit in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij gedurende een bepaalde periode elders zou verbleven hebben, *in casu* niet kan volstaan om haar de internationale bescherming te ontfangen. Hetzelfde geldt voor huidig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, die de verdere omzetting is van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing zelf op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas het CGVS niet ontslaan van de opdracht een reëel risico op ernstige schade te toetsen betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat. Te dezen kan de Raad niet anders dan vaststellen dat niet onderzocht is of de verzoekende partij, wanneer zij terugkeert naar Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De omstandigheid dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in de jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in de regio van herkomst doet hieraan geen afbreuk.

Voorts verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op het intern vestigingsalternatief. In dit verband stelt de verwerende partij terecht, maar op theoretische wijze dat op grond van deze bepaling er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich te vestigen in een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is.

Echter moet worden vastgesteld dat de verwerende partij het dan toch heeft nagelaten om op basis van de elementen waarover geen twijfel bestaat een volledig onderzoek te doen naar het intern vestigingsalternatief aan de hand van de criteria zoals vermeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt wederom terecht, maar op theoretische wijze in de bestreden beslissing dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas haar weliswaar niet van haar opdracht ontslaan het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. De verwerende partij vervolgt dat het om elementen moet gaan die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zij erkent tot slot dat er sprake is van een onderzoeksplicht in hare hoofde in zoverre er verifieerbare elementen zijn aangebracht waarvan redelijkerwijs mag verwacht worden dat die nader worden onderzocht (zie eveneens dienaangaande HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). *In casu* meent de Raad dan ook gezien al het voorgaande dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan haar onderzoeksplicht naar het eventueel intern vestigingsalternatief in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen, zijn er wel voldoende elementen waarover geen twijfel bestaat, zoals haar nationaliteit en haar herkomst uit een regio waarvan de verwerende partij erkent dat zij er gedurende een bepaalde periode verbleven heeft. In een dergelijke situatie heeft de verzoekende partij wel degelijk wat betreft de essentie aan haar medewerkingsplicht of bewijsplicht voldaan, teneinde de verwerende partij toe te laten een degelijk onderzoek naar het intern vestigingsalternatief te doen.

Op dit punt werd in het gehoor niet afdoende ingegaan, opdat de Raad zelf bij machte zou zijn een volledig onderzoek te doen naar alle aspecten van het intern vestigingsalternatief zoals weergegeven in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet met oog voor de mogelijkheid om op veilige en wettige manier te reizen en zich toegang te verschaffen tot een andere provincie (zie o.m. EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh v. Nederland, § 141 en §§ 143-145), de redelijkheid van de verwachting dat de verzoekende partij er zich vestigt en dit in het licht van de algemene en persoonlijke omstandigheden. De bewijslast omtrent een zorgvuldig onderzoek naar het intern vestigingsalternatief ligt bij de verwerende partij (RvS 16 februari 2012, nr. 218.078).

De Raad meent dan ook *in casu* dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende in rechte en in feite ter verantwoording van de beslissing tot het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen in aanmerking genomen worden. De verwerende partij heeft hierbij niet op zorgvuldige wijze aan een correcte feitenvinding gedaan in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet terwijl zij weliswaar op grond van de elementen waar geen twijfel over bestaat, die mogelijkheid en dus die onderzoeksplicht had.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 oktober 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS